

Nars Forløb at prøve paa en saadan Omdannelse af det hele Maskineri, der er gaaet roligt og godt, forsaavidt det hænger sammen med den almindelige Valgret — at forringe Folkethingets Indflydelse i Forhold til Landstingets, baade ved det større Antal Medlemmer, man efterhaanden har givet dette, og ved den ringe Betragtning, hvormed man saa paa de Folk, som udgik fra den almindelige Valgret, hvorfor man søgte at skaffe andre Kilder til at faae valgt Folk, som skulde være mere fremtrædende og have en større Betydning. Efter det Forslag, som først blev forelagt i 1848, var Antallet af Landstingets Medlemmer kun beregnet til $\frac{1}{3}$ af Folkethingets, medens dettes Medlemsantal var antaget omtrent at skulle svare til 1 for hver 12,000 Beboere i Landet, men da dette Forslag endelig blev vedtaget i 1849, havde man forandret Forholdet derhen til, at Landstingets Medlemsantal skulde være omtrent halvt saa stort som Folkethingets, og at dette kun skulde bestaae af 1 for hver 14,000 Beboere. Jeg vil nu ikke fremtage det Gjenemgangsled, som dannedes af Forsatningen for Kongeriget Danmarks og Hertugdømmet Slesvigs Fællesanliggender af 18de November 1863; jeg skal ikke undersøge dets Betydning; thi dertil vilde man have det Svar paa rede Haand, at vi fik den Forsatning af en dobbelt Grund, deels for derved at vinde Slesvig og deels for derved at vinde Understøttelse udefra i vor Krigsføring. Dette vil jeg som sagt aldeles ikke røre ved, og jeg troer heller ikke, at den ærede Minister vil angive nogen af disse Grunde for at faae det nærværende Forslag sat igjennem. Det skulde glæde mig at høre, at han nærer den Forhaabning, at vi ved at antage Forslaget kunne vinde Slesvig og i Tilfælde af Krig kunne sikre os en større Understøttelse end den, vi fik sidst. — Ved det Forslag, som nu foreligger, faae vi et Landsting med et Medlemsantal, der er omtrent $\frac{2}{3}$ af Folkethingets, men kun 1 Medlem i dette for hver 16,000 Indbyggere i Landet; altsaa atter en Svækkelse af Folkethingets Magt overfor Landstingets, da det ikke kan nægtes, at Medlemsantallet i den Henseende har en ikke ringe Betydning. Hvem der vil erindre, hvilken Veie der er blevet gaaet her i Folke-

thinget i en Række af Aar, med hvilken Nidkærlighed ikke saa Medlemmer have bestræbt sig for, at Folkethingets Indflydelse især i Finantsager skulde være ringe eller idetmindste forringet imod, hvad den var bestemt til at være, vil forstaae, hvilken Vægt og Betydning der ligger i, at forøge Landstingets Kræfter, og hvilken sandsynlig Hensigt der maa skjule sig bagved. Det er ikke min Mening hermed at ville insinuere, at den ærede Minister har nogen Hensigt eller noget Hensyn af denne Art — det kan gjerne være muligt, at han har taget Sagen som Noget, der er falbet fra Luften:

„Vom Himmel fällt ihm sein lustig Loos,
Braucht's nicht mit Müß' zu erstreben“.

— men i Virkeligheden ligger den saaledes for. — Efterat jeg saaledes har fremsat, hvorfor man ikke bør antage dette Forslag paa Grund af dets egne Mangler, skal jeg gjøre opmærksom paa, at Hovedindholdet deraf er at bringe Landet til at blive regjeret af et Oligarchi, som løsgjør sig mod Oven og mod Nedan, og sætter sin Dom om vore politiske Forhold over Alt, hvad det store Folk og Kongen selv kunne ønske, thi deres Ønsker falde i Reglen og maae fornuftigvis falde sammen. Naar man troer, at jeg, som det har syntes at forlyde fra flere Sider, idet jeg hovedsagelig gaar løs paa, hvad jeg her har for Die, og arbejder med den Evne, jeg endnu har tilbage, for at forhindre, at det Fordærvelige, som man nu arbejder henimod, skal blive gennemført, gjør dette, fordi jeg skulde have en særlig Tilbøielighed til at virke for Bondestanden, erklærer jeg herved, at dersom der intet Andet ledede mig, end det at virke for Bondestanden som Bondestand, for Bondealmuen som Bondealmue, skulde jeg ikke røre min Tunge derfor. Jeg skulde da lade denne Stand gaae den Veie, den selv vilde, og tage det Gode og Slette deraf; men det er Statens Vel, hvorefter Sagen her dreier sig, og derfor har jeg bestandigt arbejdet for, at der skete Bondealmuen lige Ret med de øvrige Borgerclasser i Samfundet, idet jeg erkjender, at der i den findes den største og bredeste Basis for en Stats roslige Tilværelse. Kun den